

stille udenfor denne Lov, og at man altsaa vedtog Loven saaledes, at den blev eens for alle de Børnepligtige i Almindelighed.

Justitsministeren: Jeg vil gjøre et Par Bemærkninger imod det, der blev anført af den ærede Taler, der nu satte sig, idet jeg nemlig ikke kan dele den Anskuelse, han synes at nære, og som, hvis jeg opfattede ham rigtigt, gik ud paa, at man egentlig skulde give navnlig Secondlieutenanter et langt større Tillæg end det, der af Regeringen er foreslået, hvilket man da skulde søge at opnaae ved at vedtage Loven i den Form, hvori den nu foreligger, og udsætte til en anden Tid at see gjennem Forsvarsministerierne at forstaffe dem det forønskede høiere Tillæg. Jeg tillader mig at troe, at dette ikke er en ganske praktisk Fremgangsmaade. Resultatet vilde vistnok blive, at det fik sit Forblivende ved Loven, saaledes som den er vedtagen af Folkethinget. Jeg maa derhos ogsaa gjøre opmærksom paa, at der ganske vist ikke kan tilkomme de Paagjældende ganske det samme Tillæg, som ved et Lovforslag, der nylig har været under Behandling her i Thinget, er tilstaaet de Officere, der virkelig ere i Tjeneste. Det Forhold, hvorunder de befinde sig, er jo, som baade den ærede Taler og jeg have udtalt, en Mellemting mellem at være i Tjenesten og ikke at være i Tjenesten, en Mellemtilstand, der i visse Retninger medfører Ulemper for de unge Befalingsmænd, og som blandt andet ogsaa medfører Nødvendigheden af, at de, navnlig saalænge de ere unge og uøvede i at føre Commando, maae stille sig paa en lidt andet Fod end de menige Soldater. Jeg kan derfor ikke, ved hvad der er anført af den ærede Taler, finde mig foranlediget til at frasfalde det Forslag, jeg agter at gjøre det høie Thing ved Sagens anden Behandling, og som skal gaae ud paa at retablere Loven med det samme Indhold i denne Henseende, som den havde, da den blev forelagt af Regeringen i det andet Thing.

Magius: Jeg skal ganske vist indrømme Banfærligheden ved paa et senere Stadium at gennemføre Noget i denne Henseende,

hvilken staaer mig fuldkommen klart; men paa den anden Side kan jeg slet ikke indsee, at Regeringens Forslag om 1 Rd. i Dagpenge kan blive Secondlieutenanterne til nogen syn-derlig Gjælp; deres Rejse vil jo sjældent strække sig ud over 2 Dage, de faae altsaa kun Dagpenge for 1 Dag. Men det, der skaffer dem Udgifter, er, at hverken den første eller anden Dag kunne de rejse paa samme Maade som de andre Børnepligtige, og derfor vilde det være ønskeligt, at de kunde blive stillede paa en anden Fod; men jeg indseer iøvrigt meget godt Banfærligheden af at faae det frem senere.

Justitsministeren: Jeg skal blot bemærke, at det af mig bebudede Forslag ogsaa vil komme til at gaae ud paa at gjøre det muligt for Regeringen at lade de Paagjældende rejse paa 2den Klasse paa Jernbanen.

Brasch: Jeg skal dog i Modsetning til de Udtalelser, der hidtil have fundet Sted, tillade mig at bemærke, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er principrigtigt. Det forekommer mig, at de Vedkommende ikke kunne betragtes anderledes end som Børnepligtige, indtil de ere komne til de respective Steder, hvor de skulle indtræde i Tjenesten, og naar man har fremhævet de store Ulemper, der skulde ligge dert, at det senere Forhold skulde lide, at Befalingsmandens Stilling skulde blive trykket ved den korte Rejse, han gjør sammen med de Menige, saa maa jeg være af den Mening, at det er en saare ringe Ting for ham at rejse civil. Jeg troer altsaa, at man principrigtig maa følge Lovforslagets Bestemmelse i § 1, saaledes som den foreligger.

Justitsministeren: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at den Udvei, som den ærede sidste Taler paapegede, at vedkommende Officere kan rejse civil, troer jeg ikke vil have nogen stor praktisk Betydning. Jeg tvivler ikke paa, at Soldaterne let ville kunne kjende deres Officere, naar de have seet ham Dagen iforveien, om han end har været civil.